

ше се непрекъснато. Това бе най-хубавия ден от живота му. Тържеството на всичките му ~~дари~~ тревоги и лишения.

От бистрото му чело и от безкрайната ведрина на очите му, се разливаше заразяваща радост и подпалваше весели пориви и непрестанно ликуване, ^в в сърцето на всички.

Изкусни свирачи тревожеха кръвта на по-младите със скокливи напеви. Няколко по-буйни боляри не издържаха. Развихри се шеметен юнашки танц, съпроводен с плясък на длани и луди провиквания. Тогава стана нещо чудно.

Калоян скочи и се намеси в играта. Като юноша, като млад левент заигра царят. Лицето му грееше. Руменина ^у рикна по челото, по страните му, пот блесна по слепите му очи. Диги викове на възторг го подканяха и насърчаваха. Очите на Целгуба горяха като на вълчица. С мъка тя сдържаше ликуването си и ако не държеше толкова много на царското си достойнство, кръшната ѝ снага би се впуснала и извила дивите чупения и скокове на родния ѝ кумански танц. Само княз Йоан не можеше да се зарази от общата веселба. Печален и замислен, той често се вслушваше в лудото думкане на тъпаните, което се издигаше откъм Света гора и скрит копнеж тихо просветваше по посърналото му лице.

С леки стъпки, той се отдалечи в предверието и се загледа навън. Малко след това други тихи стъпки отекнаха край него. Царят бе напуснал играта и незабелязано се бе отдалечил, за да си почине и вдълбочи в мислите си. Калоян застана пред един от високите, тесни прозорци, които се изрязваха бледи и прозрачни в полумрака на предверието.

Тишината на светлата синя нощ проникна като замайваща ласка в сърцето му. Огромна бяла луна заливаше с приказен блясък сребърните пръстени на Етъра, далечните блещукащи огньове на Марно поле, тъмните гори на Орловец. Смътно и неясно долитаха звуци от